

عنوان مقاله:

تاثیر اقلیم و مصالح بوم آورد بر معماری پایدار

محل انتشار:

هشتمین کنفرانس بین المللی پژوهش در علوم و مهندسی و پنجمین کنگره بین المللی عمران، معماری و شهرسازی آسیا (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسنده:

نگین قطب الدین - کارشناسی ارشد مهندسی معماری

خلاصه مقاله:

ساختمانی که با طراحی پایدار ساخته می شود کمترین ناسازگاری با محیط زیست را دارد. در طراحی پایدار بنا با محیط پیرامون خود سازگار است. مهمترین اصل در معماری پایدار انتخاب مصالح و عملکرد آن است. عدم انطباق برخی از مصالح با اقلیم، برهم خوردن سیما و منظر شهری، عدم مطابقت مصالح با استانداردهای معمول از جمله عواملی است که می توان بر شمرد. با توجه به ویژگی ها ی معماری پایدار، اهمیت شناخت دقیق مصالح ساختمانی و داشتن ملاکی برای انتخاب صحیح آنها ضروری به نظر می رسد. این تحقیق به تحلیل نقش مصالح بومی در ایجاد معماری پایدار پرداخته است و اینکه مصالح بوم آورد چگونه به سمت معماری پایدار پیش می روند را مورد بررسی قرار می دهد. روش این پژوهش مبتنی بر مطالعات کتابخانه ای و منابع مکتوب و بهره گیری از رویکردی تحلیلی می باشد. این مقاله در ابتدا به بررسی نقش موثر و محوری مصالح بومی، در دستیابی به معماری پایدار می پردازد و سپس راهکارهای صحیح انتخاب و کاربرد مصالح را عنوان می نماید نتیجه کلی تحقیق نشان می دهد که به طور کلی استفاده از مصالح ساختمانی پایدار و مناسب، باعث کاهش مصرف سوخت در جهت گرمایش ساختمان ها در اقلیم های گوناگون شده که این امر باعث کاهش آلاینده های هوا و گازهای گلخانه ای می شود در نتیجه مصالح بومی را می توان به عنوان یک راهکار سالم و مفید و کم هزینه پیشنهاد کرد همچنین با استفاده از مصالح قابل بازیافت می توان به طبیعت احترام گذاشت و معماری پایدار را ترویج داد.

کلمات کلیدی:

اقلیم، مصالح، بوم آورد، معماری پایدار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1947753>

